

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 94/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010.

2. Zo obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere zo 17. decembra 2002 poskytla fyzickej osobe J. G., S., úver v sume 398,33 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť „v 13-ich dvojtýždňových splátkach v sume 47,47 Eur... dvojtýždenne od 31. 12. 2002“. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, ktorý sa na základe zmluvy stal okamžite splatným. Dňa 15. apríla 2003 bola notárom spísaná notárska zápisnica podpísaná určeným splnomocneným zástupcom dlžníka a 5. júna 2003 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnym exekútorom. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) 7. augusta 2003 začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Dňa 28. októbra 2009 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorému bolo udelené poverenie na výkon exekúcie 7. augusta 2003. Okresný súd ako vecne a miestne príslušný súd na rozhodovanie o exekučnej agende v danej veci uznesením č. k. 11 Er 2096/2003-20 z 27. augusta 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu na zmenu súdneho exekútora okresný súd nerozhodol. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka 6. októbra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010 tak, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jej právo na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľka v sťažnostiach podrobne uviedla okolnosti, ktoré podľa jej názoru znamenajú porušenie označených práv. Za tieto považuje predovšetkým povinnosť všeobecného súdu nestranne a nezávisle vo veci konať

tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Pojem „spravodlivého konania“ v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňa princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti. Podľa sťažovateľky došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď označené súdy z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľky alebo povinného začali konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred začatím tohto konania nedali možnosť účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k začatiu konania o zastavení exekúcie. Sťažovateľka namietala aj vykonanie dokazovania, ku ktorému došlo bez znalosti vôle účastníkov konania, keďže im nebol daný priestor na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom, resp. možnosť navrhnúť dôkazy nové. Sťažovateľka taktiež uvádza, že okresný súd, ako aj krajský súd neoznačili ochraňovaný verejný záujem, ktorý by odôvodňoval začať konanie na zastavenie exekúcie.

4. Podľa názoru sťažovateľky v posudzovaných prípadoch došlo k zásahu do jej práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že okresný súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, ktorý jej vznikol na základe zmluvy o úvere.

5. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia ESLP a ústavného súdu.

6. Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti P., s. r. o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16 C0E 352/2010-31 zo dňa 14. 12. 2010.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16 C0E 352/2010-31 zo dňa 14. 12. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s. r. o. primerané finančné zadosťučinenie v peniazoch v sume 5329,06 Eur..., ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia...

4. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 431,90 EUR s DPH (za dva úkony právnej služby každý za 215,95 EUR s DPH) na účet právneho zástupcu J. H. ... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2096/2003-20 z 27. augusta 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

13. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010

13.1 Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13.2 Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13.3 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13.4 Sťažovateľka namietala, že krajským súdom bolo porušené jej právo vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým spôsobom, že okresný súd z vlastného podnetu začal konanie na zastavenie exekúcie, pričom účastníkom exekučného konania neposkytol priestor vyjadriť sa k začatiu konania o zastavení exekúcie. Takýmto postupom podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na jej úkor, čím stratila právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným začatím núteného výkonu práva exekúciou. Sťažovateľka ďalej namietala, že okresný súd ani krajský súd nezdôvodnili, z akých dôvodov a v danom okamžiku (či pre zmenu zákonných alebo iných podmienok na výkon exekúcie alebo porušenie povinností exekútorom) začal okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, pričom neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov exekučného konania. K porušeniu označeného práva došlo podľa sťažovateľky aj tým, že okresný súd a krajský súd v priebehu konania o zastavenie exekúcie vykonali dokazovanie z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, pričom súdy týmto nedali priestor na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom ani možnosť navrhnúť nové dôkazy.

13.5 Krajský súd uznesenie č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2096/2003-20 z 27. augusta 2010 o zastavení konania, odôvodnil takto:

«V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 OSP napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 OSP potvrdil ako vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 31 ods. 1 OZ pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

V danom prípade, v čase udelenia splnomocnenia, ktoré bolo súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 17. 12. 2002, bol predmet záväzku špecifikovaný v celkovej výške 702,58 €, z toho úver a poplatok predstavujú sumu 617,07 €, pričom táto suma sa mala úročiť úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 19. 01. 2003 do zaplatenia. Celý vyššie uvedený dlh pozostáva z istiny nesplateného úveru, poplatku z úveru, trov právneho zastúpenia a trov za spísanie notárskej zápisnice. Na notárskom úrade bola spísaná zápisnica, kde za povinného konal a zápisnicu podpísal advokátsky koncipient Mgr. M. P., substitučne splnomocnený advokátom Mgr. T. K. Ten za povinného uznal dlh tak, ako je vyššie uvedené, a ktorého výška v tom čase nebola určená a určiteľná len sčasti. Obom zmluvným stranám bola známa výška „poskytnutého úveru“, avšak povinný nemohol mať vedomosť, akú sumu budú predstavovať, napr. trovy právneho zastúpenia, poplatky za spísanie notárskej zápisnice, úroky z omeškania atď, ktoré taktiež predstavovali súčasť záväzku, ktorý mala v jeho mene uznať tretia osoba.

Podľa ust. § 574 ods. 2 OZ dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná.

Uznať záväzok alebo uznať dlh je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti realizovať môže, ale aj nemusí. Záleží to od rôznych okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. V zmysle citovaného ustanovenia, ktoré má kogentnú povahu, nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Právo, ktoré môže v budúcnosti vzniknúť, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody nie je ešte známe a nemožno s ním disponovať. Ak v čase uzavretia zmluvy o splnomocnení nebola známa výška záväzku, nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie. Potom ani nemohol splnomocniť tretiu osobu na takýto úkon. Preto je splnomocnenie obsiahnuté v zmluve o úvere neplatným právnym úkonom. Odvolací súd dospel k záveru o neplatnosti udeleného plnomocenstva, čoho nezvratným následkom je i neplatnosť samotnej notárskej zápisnice. Neprávo totiž nemožno zhojiť právom.

Odvolací súd konštatoval neplatnosť notárskej zápisnice ako právneho úkonu z dôvodu nedostatku riadneho plnomocenstva predchádzajúceho jej spísaniu, čo

v konečnom dôsledku znamená i nevykonateľnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu (tak, ako konštatoval okresný súd v uznesení napadnutom odvolaní). Pokiaľ je notárska zápisnica absolútne neplatným právnym úkonom, nemôže nadobudnúť účinky vykonateľnosti, a teda nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

Keďže v prejednávanej veci riadny exekučný titul nie je daný, pričom na podmienku existencie a trvania exekučného titulu súd prihliada v každej fáze exekučného konania, súd prvého stupňa postupoval správne, keď exekúciu zastavil. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne, a to vrátane výroku o náhrade trov konania. Pokiaľ ide o výrok uznesenia o trovách exekúcie, odvolací súd poukazuje na dôvody napadnutého uznesenia.»

13.6 V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským

súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

13.7 Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.

14. K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 352/2010-31 zo 14. decembra 2010

14.1 Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v súvislosti s označeným uznesením krajského súdu vyslovil porušenie jej práva zaručeného aj čl. 1 dodatkového protokolu a zrušil toto rozhodnutie. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jeho podstatou je nesúhlas sťažovateľky so zastavením konania v exekučnej veci, čím podľa jej názoru bolo porušené jej právo na ochranu majetku zmysle dodatkového protokolu.

14.2 Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

14.3 Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

14.4 Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia

krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva sťažovateľky pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

14.5 Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi označeným právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorého sťažovateľka namieta, a napadnutým uznesením krajského súdu, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd o sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011